30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMI

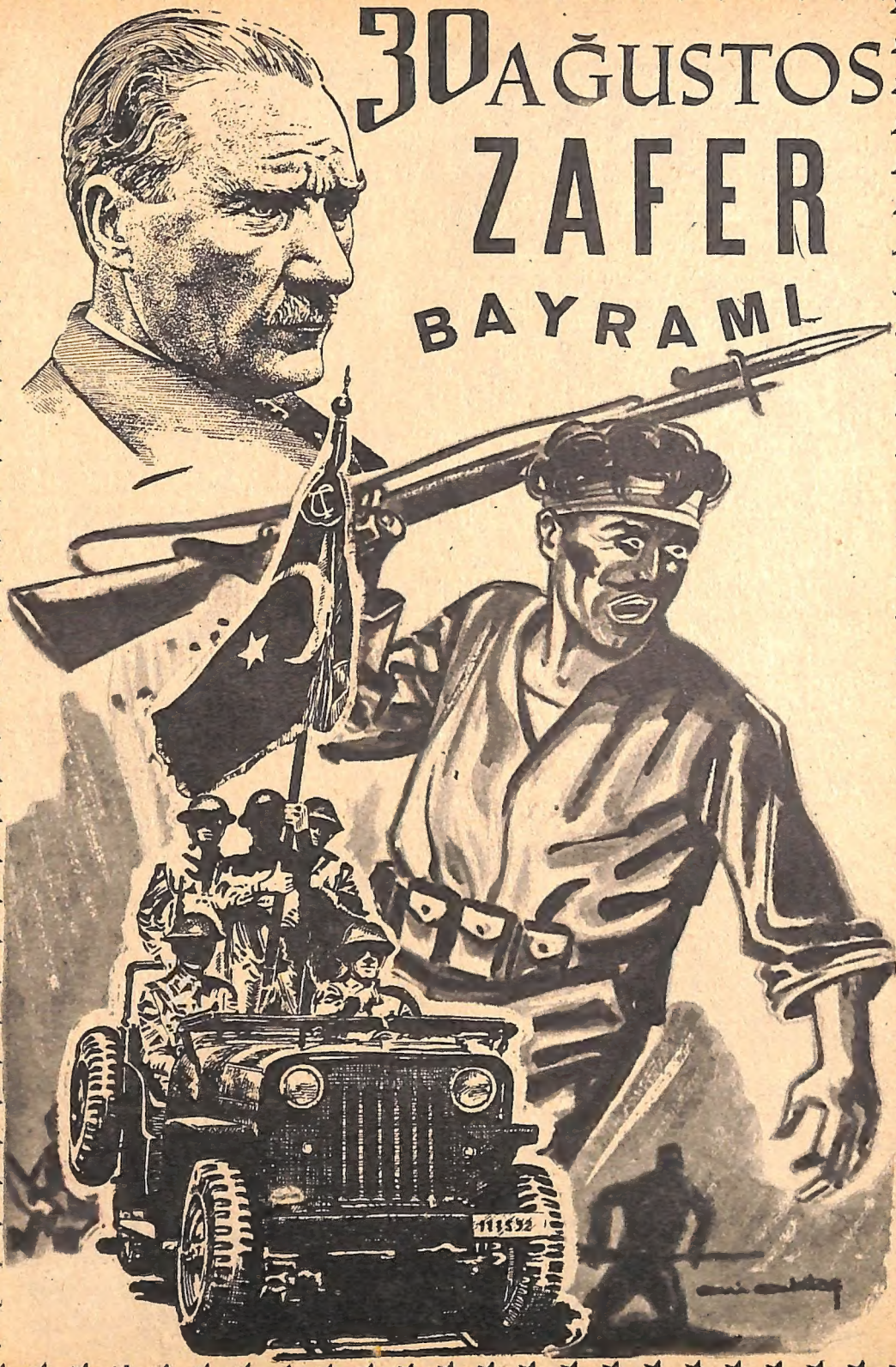

HOROZ İLE TİLKİ

Tam üç gündür tilkicik ağzına bir lokma yiyecek koymamıştı. Kırlarda ne bir tavşan zıplıyor, ne de bir kuş uçuyordu. Soğuk, yerleri dondurmuş, bütün evcil hayvanlar köydeki sıcak yuvalarına çekilmişlerdi.

Artık bu ıssız ve çıplak ovada dolaşmada fayda yoktu. Geçen kış aynı köyden beş tavukla, bir budala horoz aşırmıştı. Ne vurgun vurmuştu o vakit! Ziyafetin tadı hâlâ damağındaydı. Ah şimdi o semiz horozdan bir but olsaydı, ne iyi olurdu?

Tilki yavaş yavaş köyün yolunu tuttu. Köyde ufak bir evin önünde, içi tavuk dolu bir avlu vardı. Bekçisi de ihtiyar ve uyuz bir köpekti. Gündüzleri havlamayan bu köpek, gece mi havlayacak? Tilki bu avluya dalıp kısmetini arıyacaktı. Yoksa açlıktan ansızın yere düşüp ölecekti.

Tilki:

-Şimdi açlıktan kurtuluyorum, şimdi doyuyorum! diyerek kendine cesaret veriyordu İşte çit. Ama bu çit geçen yılki alçak ve yıkık çit değil. Bu yüksek ve kale gibi birşey. Peşini kovalasalar, buradan pek kolay atlıyamıyacak.

-Ama beni kim görecek? Köpek mi? O daha geçen yıl bunamıştı. Bu yıl kimbilir nasıl ihtiyarlamıştır. Ev sahipleri odalarında yatıyorlar.

Yavaş yavaş çite doğru yaklaştı, bahçeye atladı. İşte su kuyusu. Kuyunun yanındaki ağaçta da tavuklar tünüyor. Geçen yıl tavuklar, alt dallardan birine sıralanmışlardı. Tilki bütün tavukları bu daldan toplamış, kolayca alıp götürmüştü.

Usulca ağacın altına gitti, yalanmağa başladı. Hiddetinden boğazı kurumuştu. Alt dallar budandığından:

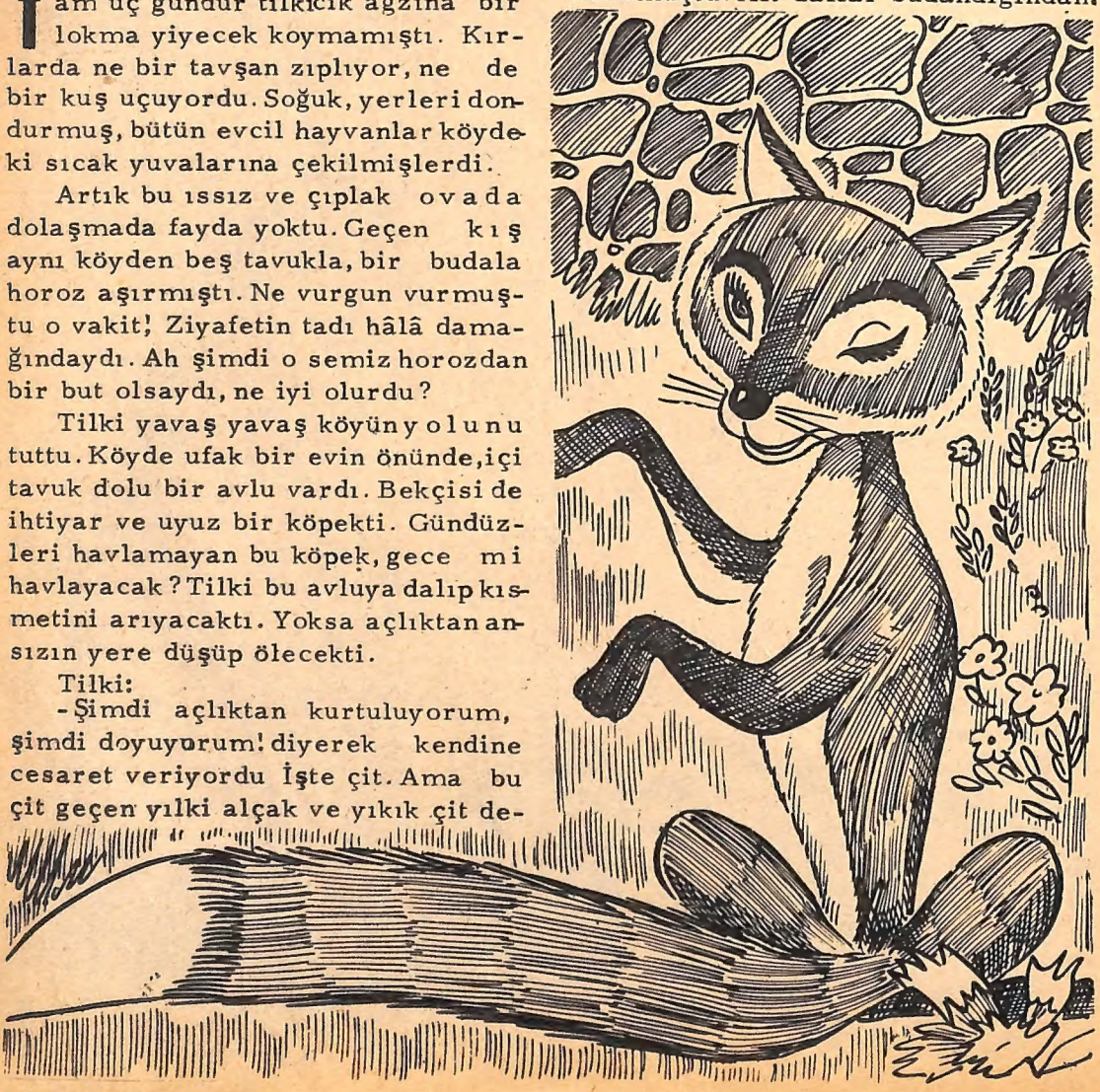

ağaç uzamış gibiydi. Tavuklarda tâ tepeye tünemişler, erişilecek yerlerde değillerdi.

Tilki bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı. Şimdi ne yapmalı? Aç dönmeği de canı istemiyordu. Hem nasıl dönecek? Ayaklarında kendini sürüklüyecek derman var mı ki? Tilki:

-Bu iş çeviklikle olacağa pek benzemiyor, bir kere de kurnazlığa başvurayım, diye düşündü. Ağacın dibine geldi, yavaşça ağacı salladı. Yaşlı bir tavuk bunu duyup yanında uyuyan horozu dürttü:

-Tüneğimizi sallıyan kim, horoz kardeş? Horoz uykulu gözlerini açarak aşağıya baktı:

-Kim o? diye sordu.

Tilki yavaşça:

-Benim horoz kardeş, benim! diye fısıldadı. Midem sancıyor, kımıldanamıyorum. Ne olur aşağıya in de beni ev sahibine kadar götürüver. O her hastalığı iyi edermiş.

Tavuk:

-Ayol o Tilki! diye mırıldandı. Nereden de gelmiş körolası.

Horoz göz kırparak:

-Yaptığı kurnazlığın farkındayım, dedi, yeniden başını aşağıya eğdi. Tilkinin yüreği tık tık atıyordu.

-Kusura bakma, benim de ayaklarım ağrıyor, aşağı inemiyeceğim. Köpeğe sesleneyim de o seni evsahibine kadar götürüversin.

Tilki korku ile sıçradı yavaşça:

-Aman onu uyandırma! diye fısıldadı. O ihtiyardır, varsın uyusun. Sen azıcık bağıracak olsan ben giderim.

Horoz kurnazca:

-Ben de sana ihtiyar köpeği çağıracak değilim ki! dedi. Asıl misafirleri karşılayıp ev sahibine götüren, genç köpeği çağıracağım. Ben bu evin hizmetçisi değil kahyasıyım.

Sonra kanatlarını çırparak köpeğe seslendi:

-Ku kurigu u u u! Pamuk nerdesin? Tembel köpek, neden işlerini bana gördürüyorsun?

Pamuk yerinden fırlıyarak ağaca doğru atıldı ama, tilkinin yerinde yeller esiyordu. Biraz önce bu halsiz haliyle atlıyamıyacağını sandığı yüksek çit, tilkiye şimdi oyuncak gibi gelmişti.

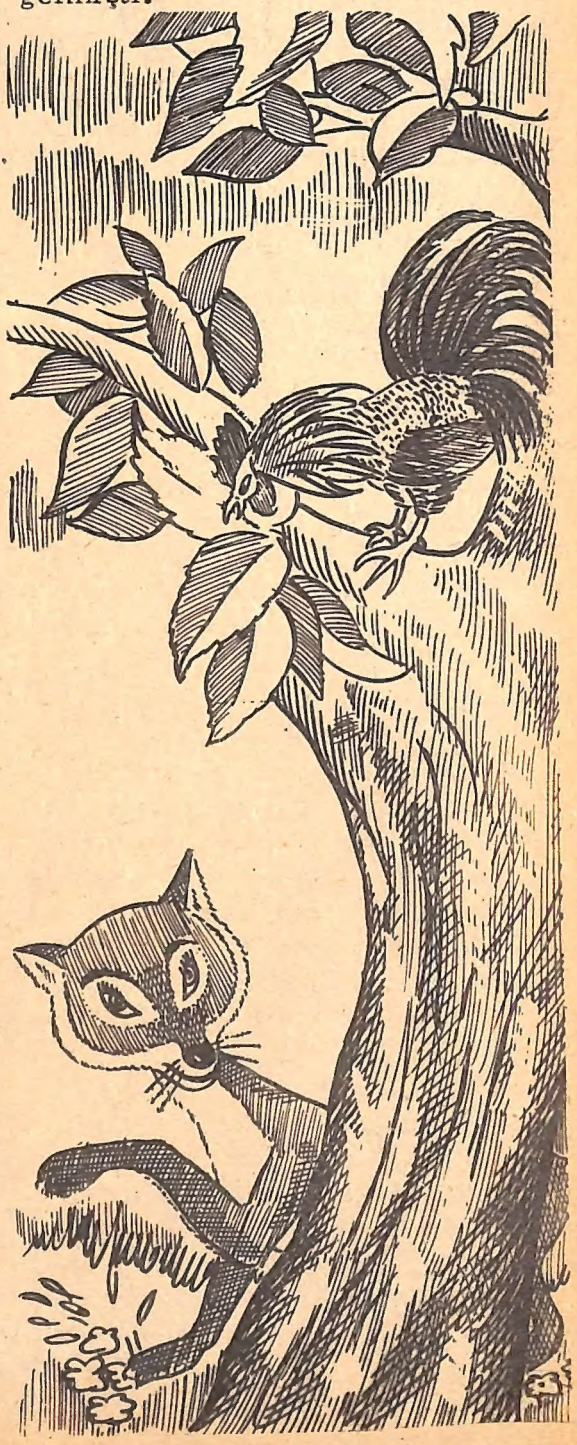

DOKTORUNUZ DİYOR Kİ!

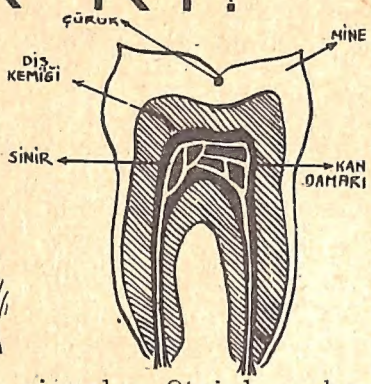

DİŞLERİMİZİ KORUYALIM

Dişimizi kaplıyan mine, vücudumuzun en sert maddesidir. Fakat iyi yemek yemiyen çocukların minelerinde ufacık çatlaklar olur. Böyle çatlamış olan dişler, çabuk çürürler. Sadece iyi yemekle de dişler, çürümekten kurtulmaz. Çünkü sıcak ve ıslak olan ağızın içinde çeşit çeşit mikroplar yaşar. Bunların bazıları zararsızdır. Fakat bazıları da, dişler arasında kalmış olan yemek kırıntılarını yiyip beslenerek, bir asit meydana getirirler. İşte bu asit mineyi bozar ve buradan da dişleri çürüten mikroplar girer. Asiti meydana getiren mikroplar, ağzlarının tadını pek bilirler. Şekerli şeylerden çok hoşlanırlar. Bunun için, çok şeker yiyen çocukların dişleri de çürüklerle doludur. Sert minenin altında fildişi denilen yumuşak madde vardır. Burada çürük, çok çabuk yayılır. Minedeki ufak delik, fildişinde zamanla kocaman bir oyuk olur. Eğer çürüyen yer, dişçi tarafından tedavi edilmezse, çürük, dişin merkezi olan ve içinde sinirlerle kan damarları bulunan diş özüne kadar ilerler. Bu kan damarlar ile sinirler, dişin yine kökünde bulunan ufak bir açıklıktan girerler. Sinirler, beyne haber götüren telegraf telleridir. Eğer çürük, dişin özüne çok yaklaşırsa, oradaki sinirler, beyne derhal ağrı haberini götürürler. Bundan sonra da diş ağrısı başlar.

Çürük dişteki zehirler kan vasıtası ile vücudun diğer taraflarına taşınır. Bu zehirler çürük dişten çok uzak bir yerde de hastalık yapabilirler. Zehirlenmeye mani olmak için diş ya çıkarılır ya tedavi olunur. Altı ayda bir dişçiye gider ve minede meydana gelen ufacık delikleri tamir ettirirseniz, diş ağrısı çekmekten kurtulursunuz.

Dişlerimizi nasıl fırçalamalıyız?

Dişlerimizi daima büyüdükleri yönde fırçalamaya dikkat etmeliyiz: Üst çenede diş etlerinden aşağıya, alt çenede ise aşağıdan yukarıya doğru. Dişlerimizi bunların arasında kalmış olan yemek parçalarını çıkarmak için fırçaladığımızı unutmayalım. Böyle yapmakla dişlerimizi çürümekten kurtarırız. Dişlerimizi günde iki defa fırçalamalıyız. Biri sabahleyin biri de gece yatarken.

koca kulak TAVŞAN

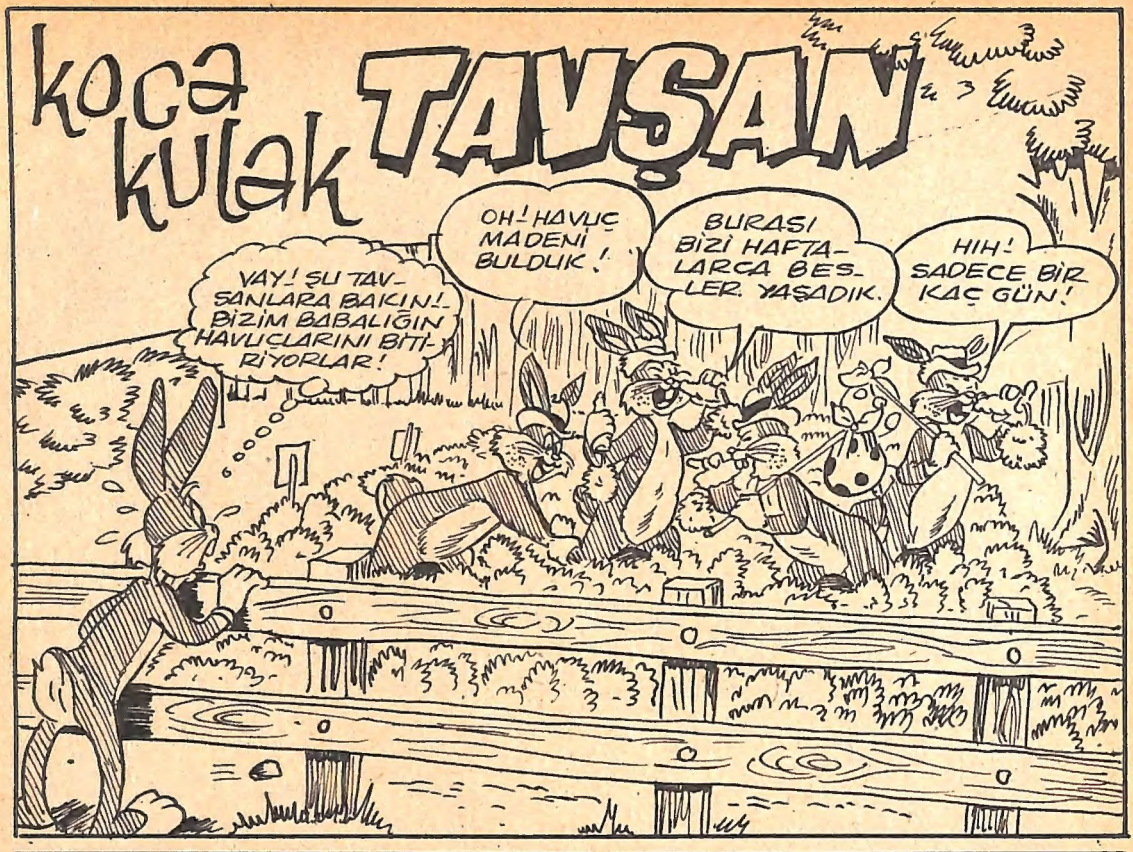

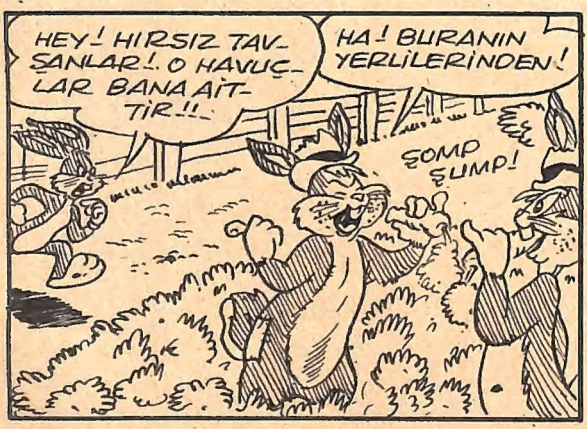

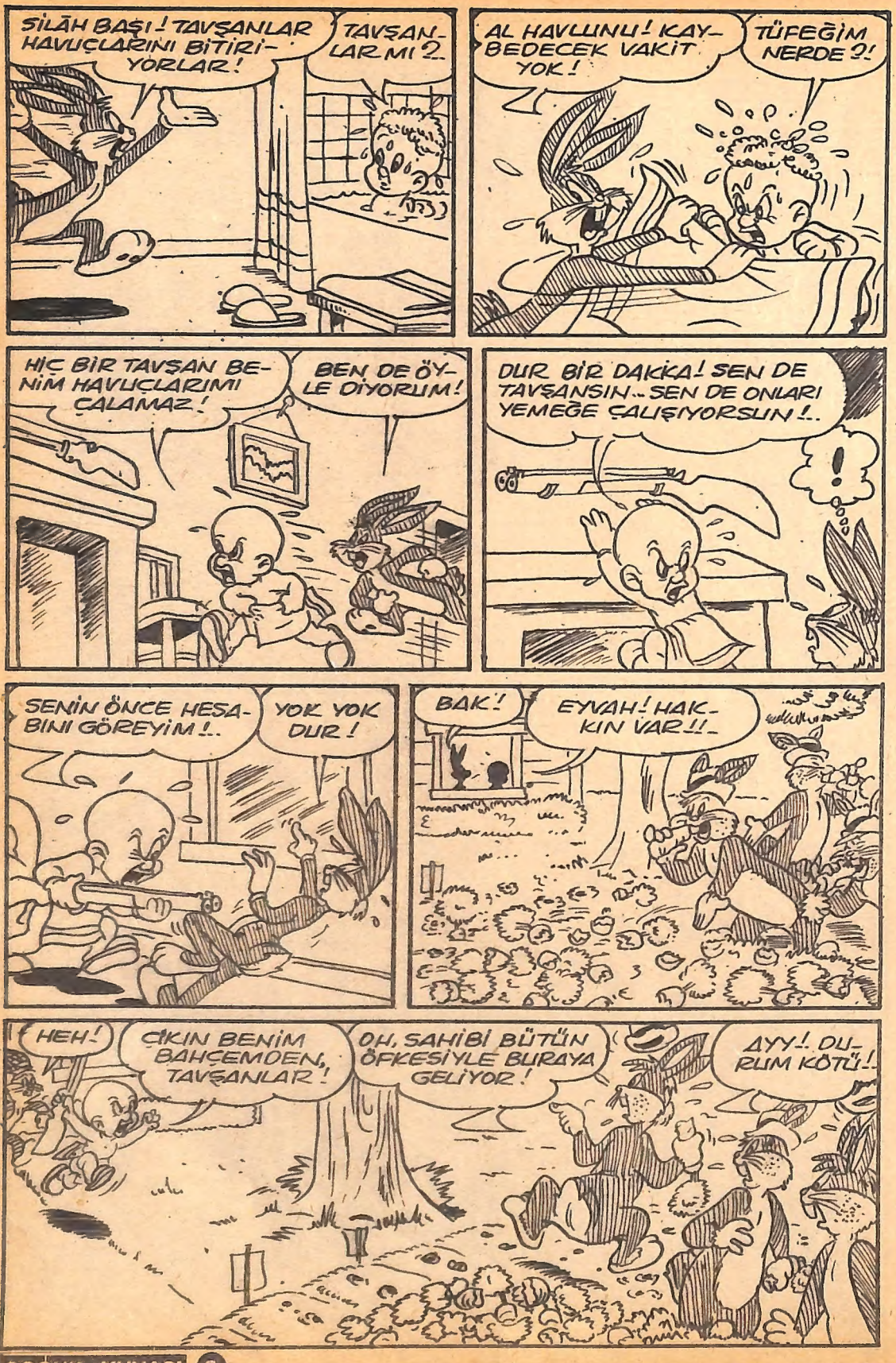
SİLÂH BAŞI! TAVŞANLAR HAVUÇLARINI BİTİRİYORLAR!
TAVŞANLARMI?
AL HAVLUNU! KAYBEDECEK VAKİT YOK!
TÜFEĞİM NERDE?!
HİÇ BİR TAVŞAN BENİM HAVUÇLARIMI ÇALAMAZ!
BEN DE ÖYLE DİYORUM!
DUR BİR DAKİKA! SEN DE TAVŞANSIN.. SEN DE ONLARI YEMEĞE ÇALIŞIYORSUN!..
!
SENİN ÖNCE HESABINI GÖREYİM!..
YOK YOK DUR!
BAK!
EYVAH! HAKKIN VAR!!
HEH!
ÇIKIN BENİM BAHÇEMDEN, TAVŞANLAR!
OH, SAHİBİ BÜTÜN ÖFKESİYLE BURAYA GELİYOR!
AYY! DURUM KÖTÜ!

GÜM!
O TAVŞAN DA ARKASINDA!
SİZİ YAKALAYACAĞIM HIRSIZLAR!
ŞABUK ONA BİR OYUN GÖSTERELİM!
HAVUÇLARIMIZI ÇALAMAYACAKSINIZ!
ŞİMDİ SİZİ YAKALADIK!
ÖYLE Mİ DERSİN PAPATYA!
BAKSANA!
GÜZEL ÇİÇEK!
ALIN! HAVUÇLARINIZI MI İSTİYORSUNUZ?
İŞTE HEPSİ BURDA!
NEREYE GİTTİLER?!
BAKIN, BİRŞEY BULDUM!
DUR, TEPİNME ÜZERİMDE
ŞIRAP ŞIRAP!
AH! CANIMI GÜÇ KURTARDIM!
BAK HELE ELBİSESİZ GİDİYOR!
BU DA HAVUÇLU PİLİÇ KIZARMASI OLACAK!
BU TAVŞAN KARDEŞLERİNİ ELE VEREN BİR HAİN!

YANLIŞINIZ VAR!.. BENİ DİNLEYİN ARKADAŞLAR!..
HAİNLERE YAPILACAK ANCAK BİR ŞEY VARDIR...

..SENİN KULAKLARINI KOPARACAĞIZ!
BANA BİR ŞANS DAHA VERİN, YALVARIRIM!

BU HAİN TAVŞANI HAKİKİ BİR TAVŞAN YERİNE GETİRMENİN TEK YOLU VAR!
ONU YAPTIĞI KÖTÜLÜKTEN TEMİZLEYECEĞİZ!

BU ŞİŞELERDEKİ İŞİ GÖRÜR!
ŞURDAKİ GARAJDA BOL BOL VAR!

FAKAT BUNLAR ÇAMAŞIR BEYAZLATICILARI!
ÇOK GEÇMEDEN TERTEMİZ BİR TAVŞAN OLACAKSIN!

OH, GÜZEL! HİÇ DEĞİLSE KULAKLARIMA DOKUNMUYORLAR!

BUNDAN DA BİRAZ KULLANALIM!
ÇAMAŞIR SUYU HERŞEYİ BEMBEYAZ YAPAR.

KENDİNİ TANIYAMAYACAK!

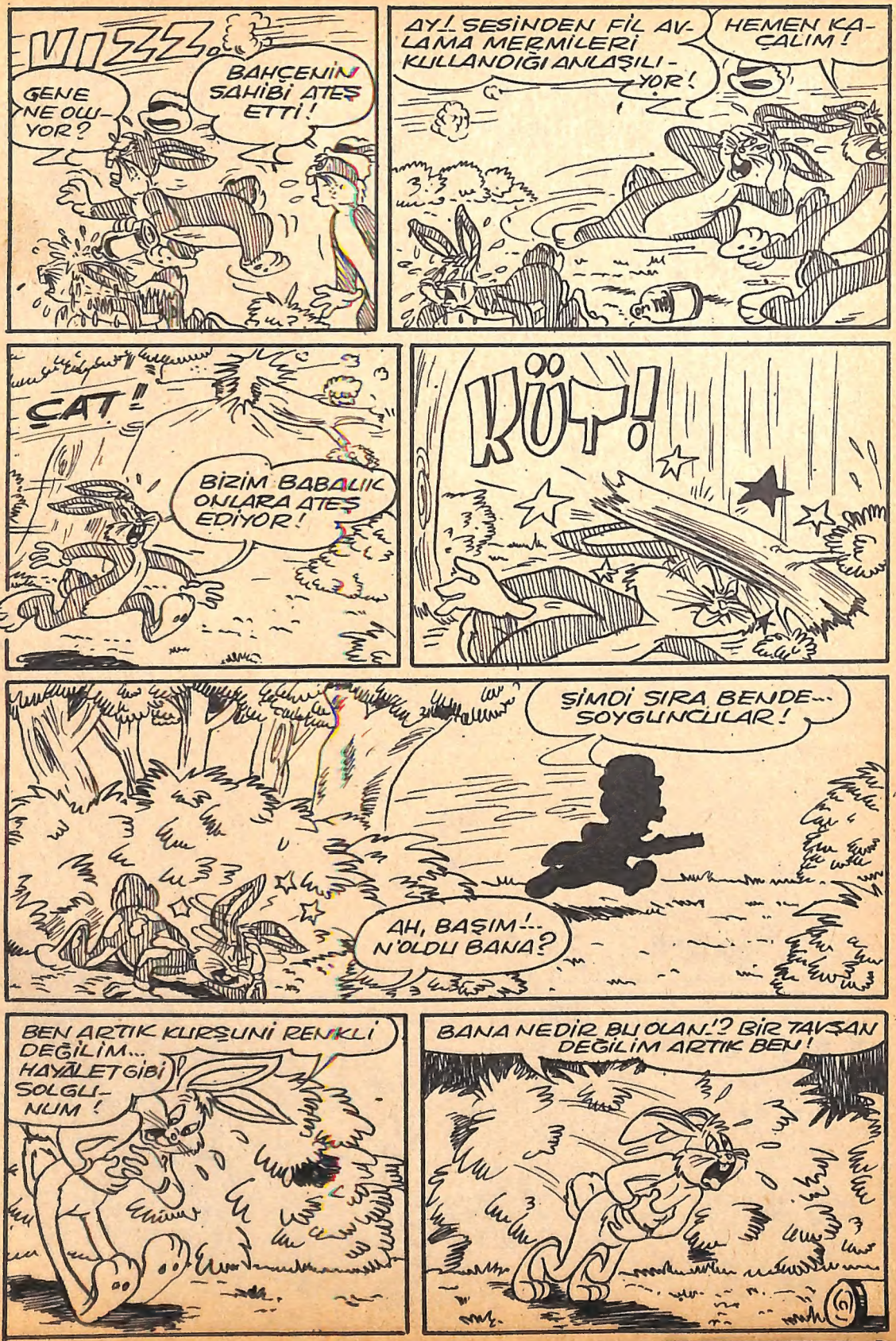
VIZZZ
GENE NE OLUYOR?
BAHÇENİN SAHİBİ ATEŞ ETTİ!
AY! SESİNDEN FİL AVLAMA MERMİLERİ KULLANDIĞI ANLAŞILIYOR!
HEMEN KAÇALIM!
ÇAT!!
BİZİM BABALIK ONLARA ATEŞ EDİYOR!
KÜT!
ŞİMDİ SIRA BENDE... SOYGUNCULAR!
AH, BAŞIM!.. N'OLDU BANA?
BEN ARTIK KURŞUNİ RENKLİ DEĞİLİM... HAYALET GİBİ SOLGUNUM!
BANA NEDİR BU OLAN!? BİR TAVŞAN DEĞİLİM ARTIK BEN!

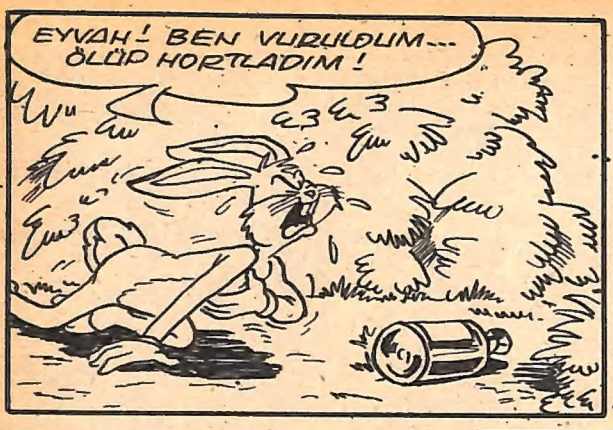
EYVAH! BEN VURULDUM... ÖLÜP HORTLADIM!

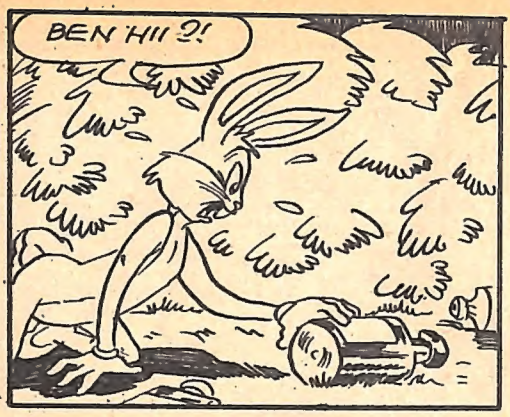
BEN Hii?!

ÇAMAŞIR SUYU HER ŞEYİ BEMBEYAZ YAPAR
BENİ BEYAZLATTILAR!.. İŞTE OLAN BU!!

BİR TAVŞAN İÇİN NE FECİ!?

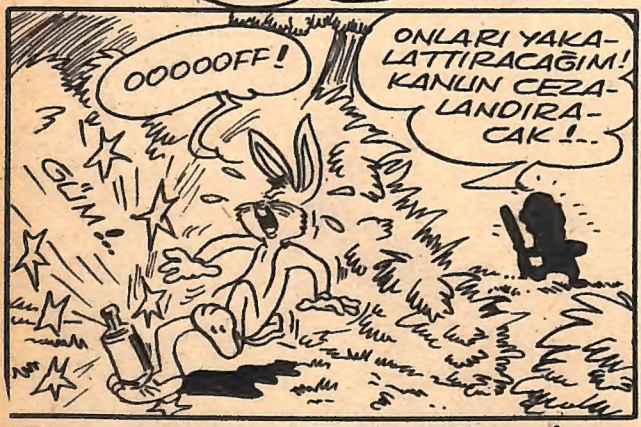
OOOOOFF!
ONLARI YAKALATTIRACAĞIM! KANUN CEZALANDIRACAK!..
GÜM!

OOOOOOH!
BU SES DE NE?

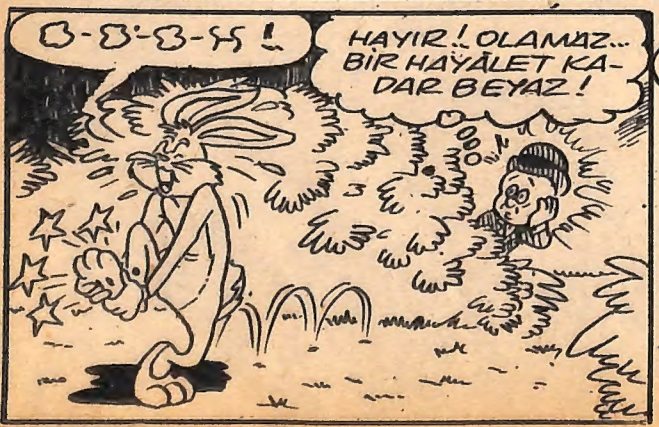
G-G-G-H!
HAYIR!.. OLAMAZ... BİR HAYALET KADAR BEYAZ!

HAYALET!.. ZAVALLI TAVŞAN. KURŞUNLARIMDAN BİRİ ONU ÖLDÜRMÜŞ OLMALI!!?

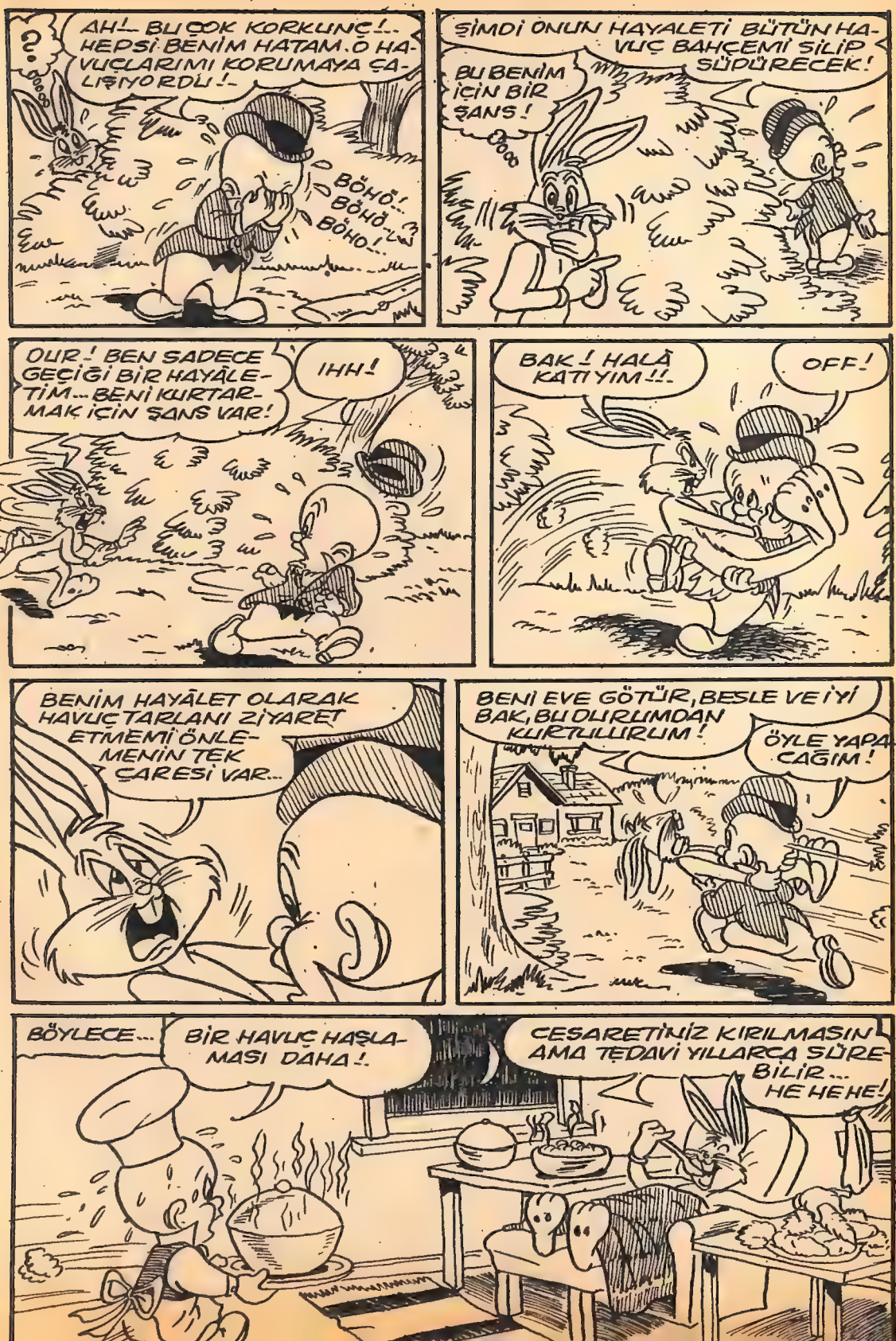
AH!.. BU ÇOK KORKUNÇ!.. HEPSİ BENİM HATAM. O HAVUÇLARIMI KORUMAYA ÇALIŞIYORDU!..
BÖHÖ!.. BÖHÖ!.. BÖHÖ!..
ŞİMDİ ONUN HAYALETİ BÜTÜN HAVUÇ BAHÇEMİ SİLİP SÜPÜRECEK!
BU BENİM İÇİN BİR ŞANS!
OUR! BEN SADECE GEÇİĞİ BİR HAYALETİM... BENİ KURTARMAK İÇİN ŞANS VAR!
IHH!
BAK! HALÂ KATIYIM!!..
OFF!
BENİM HAYALET OLARAK HAVUÇ TARLANI ZİYARET ETMEMİ ÖNLEMENİN TEK ÇARESİ VAR...
BENİ EVE GÖTÜR, BESLE VE İYİ BAK, BU DURUMDAN KURTULURUM!
ÖYLE YAPACAĞIM!
BÖYLECE...
BİR HAVUÇ HAŞLAMASI DAHA!.
CESARETİNİZ KIRILMASIN AMA TEDAVİ YILLARCA SÜREBİLİR... HEHEHE!

ÇOCUK YUVASI

ANSİKLOPEDİSİ

İLK BARUT VE TOP

Bundan 800 yıl kadar önce, Orta Asyada, Türk Hâkanı Kubilay Han Çin başkentini kuşatmış, fakat bir türlü şehire girememişti. Bir ara, askerlerden biri Hanın huzuruna çıkarak:

-Hâkanım, dedi, benim köyümde ak saçlı bir dede var, bu adam beyaz bir toz bulmuş. Bu toz ateş alınca patlıyor, ve etrafı alevler içinde bırakıyor. Belki bu toz sayesinde şehre girebiliriz. Kubilay Han, buna çok memnun oldu ve:

-Varın gidin, o dedeye benden selâm edin! Beyaz tozlarını alıp gelsin, diye emir verdi.

Bir kaç hafta sonra ak sakallı dede, Kubilay Hanın huzuruna çıktı. Hâkan:

-Sen, beyaz bir toz bulmuşsun. Bu toz, herşeyi havaya uçuruyormuş öyle mi? Diye sordu.

Dede:

-Evet Hâkanım, diye cevap verdi. Bulduğum bu toz, ancak topun içine konduğu zaman işe yarar.

Kubilay Han, merakla:

-Bu top dediğin şey de nedir?

-Bunu da ben icat ettim Hâkanım. Top, demirden yapılmış bir alettir. Önünde uzun bir borusu vardır. Bunun içine yontulmuş büyük taşlar konur ve atılır.

-Nasıl atılır?

-Bunu şimdiye kadar ben de bilmiyordum. Yolda buraya gelirken düşündüm: Eğer bu topun namlusuna bu tozdan konur ve ateşlenirse, taş çok uzaklara kadar gider.

-Sen, bunu şimdiye kadar hiç denemedin mi?

-Denemeye henüz vakit bulamadım Hâkanım. Mâlum ya bu gibi şeyler para ile olur.

-Dede, sana lâzım olan malzemeyi ve ustaları versem, bana bu toplardan birkaç tane yapar mısın?

-Tabiî yaparım Hâkanım. Yeter ki siz emir verin.

O günden sonra, dede hemen işe girişti ve iki ayda altı tane top yaptı.

Kubilay Han, topları bir sabah vakti Çin başkentinin civarına yerleştirterek ateş ettirti. Çinliler, bu gürültülü sesleri ve topların attığı iri iri taşları görünce, "Allah gökten taş yağdırıyor" diye şehiri bırakıp kaçtılar. Böylece Kubilay Han, Çin başkentine girmiş oldu.

Bu sırada Rubruguis adında bir Fransız gezgini, Asyayı dolaşırken Türklerin kullandıkları barutu ve topu gördü ve nasıl yapıldığını öğrendi.

Memleketine dönunce Roker Bakon adında bir adama, Türklerin topu ve barutu nasıl yaptıklarını anlattı. O da, bunu gidip Bertuluş adında bir alman papazına söyledi. Papaz, hemen barutu yaptı ve kırala hediye gönderdi. Fakat kral çok cahil ve korkak bir adam olduğu için "Bu adam dünyayı alt-üst etmek istiyor" diye papazı öldürttü.

Fakat Roker Bakon, bu sefer kendisi barutu yaptı. Bir müddet sonra bir adam da İngilterede topu yaptı. Böylece barut ve top dünyaya yayıldı.

DAYAK İSTİYORUM

Evvel zaman içinde neşeli, dürüst, akıllı bir çocuk vardı. İşlerine gelmediği için kötü kalbli ağabeyleri onu hiç sevmezlerdi. Artık çocuğun doğruluğundan bıkıp usanmışlardı. Bir gün avucuna iki altın sıkıştırıp, "bizim senin gibi bir aptalla uğraşacak vaktimiz yok. Git başının çaresine bak" diyerek evden kovdular.

Bunun üzerine çocukcağız şehrin yolunu tuttu. Ama nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu. Hem yürüyor hem de cebindeki paralarını şıkırdatıyordu. Derken bir köylüye rastladı. Adam çocuğun kaygusuz haline bakıp içerledi:

"Herkes para kazanmak için türlü türlü yollar ararken sen böyle keyif mi çatıyorsun? Eline iki kuruş geçtiyse gösteriş mi yapmak lâzım?"

Çocuk eliyle cebini okşayıp:

"Yok amcacığım" dedi, "öyle bir iki kuruş değil. Tam iki tane altın. Sarı sarı iki altın. Ama bundan başka da bir şeyim yok. Ağabeylerim verdi. Aptal olduğum için sabahleyin beni evden kovdular."

Köylü, çocuğun cebinde parası olduğunu öğrenince sinsi sinsi güldü. Aklına sepetindeki kazı bu aptal çocuğa satmak geldi. Hemen tatlı bir sesle:

"Şu kaza bir bak" dedi, "Dünyanın en güzel en besili kazıdır. Delikanlı, nedense sana birdenbire kanım kaynayıverdi. Eğer istersen cebindeki altınlara karşılık sana bu eşsiz kazı veririm. Hatır için tabii. Hem sonra sepeti de bedava. Dedim ya çok hoşuma gittin."

Çocuk bu sözlere kandı. Eline bir kelepir geçirdiğini sanarak hemen altınları adamın avucuna koyup kazı aldı. Bu alışverişten ikisi de çok memnundu.

Çocuk yine yola koyuldu. Giderken gözüne bir çeşmenin üstünde kurulmuş koskocaman, güzel bir köşk ilişti. Geçenlerden birini durdurup:

"Bu güzel ev kimin ? Niçin bu kadar kocaman yerde oturuyor?" diye soru yağmuruna tutunca, yolundan alıkonduğu için hayli canı sıkılan adam:

"Gerçekten burada kimin oturduğunu bilmiyor musun? Ömrümde bu kadar aptal bir insana çatmamiştım. Sen hiç saray diye bir şey duymadın mı? Diye epeyce çıkıştı. Bunun üzerine çocuk sevinçle bağırdı:

"Anladım, anladım, burada kıral oturuyor. kıralın sarayı burası!"

Sonra "Aklıma bir şey geldi"deyip koşa, koşa sarayın yolunu tuttu. İçinden "Dünyanın en güzel kazı ancak bir kırala yaraşır. Önce şunu yerine yerleştireyim, sonra da başımı sokacak bir yer aramağa koyulurum"diyordu.

Sarayın kocaman demir kapısını bekliyen nöbetçiler onu kapıcıbaşına götürdüler. İçeri girmenin hayli zor olduğunu anlıyan çocuk yalvarmağa başladı:

"Amcacığım, bu dünyadaki kazların en güzelidir. Kırala hediye etmek istiyorum. İzin verin de içeri gireyim."

Adam sert sert:

"Bana bak küçük" dedi. "Ben kapıcıbaşıyım kırala getirilen her şeyin yarısı benim payımdır. Hakkımı vermeden bir adım atamazsın."

Adamın bu aksiliği karşında çocukcağız şaşırıp kalmıştı.

"İyi ama" diye kekeledi. "Koskoca kırala da yarım kaz verilir mi hiç? Şimdi ne yapacağız?"

Kapıcıbaşı bu sözler üzerine biraz yumuşadı. "Delikanlı"dedi. "Bak ben sana bunun kolayını öğreteyim. Şimdi götür kazını kırala hediye et. Kıral buna karşılık ne istediğini sorunca, altın, elmas, inci de. Ben öyle aç gözlü bir insan değilim. Alacaklarının yarısını verirsin anlaşırız gider."

Çocuk bu fikri kabul edince beraberce içeri girdiler. Her taraf göz kamaştırıcı eşyalarla donanmıştı. Bu defa da karşılarına başka bir nöbetçi dikildi. Kapıcıbaşı çocuğa," Bu nöbetçilerin başıdır"dedi, "getirdiğin hediyeyi göster de kıralın yanına bırakşın"deyip nöbetçiye göz kırptı.

Bu adam da kazın yarısını isterim diye tutturdu. Sonunda güç belâ kıraldan alınacak hediyenin yarısına razı oldu.

Nihayet çocuğu kıralın huzuruna çıkardılar. Çocuk, tahtın önünde diz çöküp kazı uzattı.

Böyle ufak bir çocuğun kendisine hediye getirmesi kıralın çok hoşuna gitmişti. "Yavrum şimdi hediye verme sırası bana geldi. Dile benden ne dilersin?"Diye sordu.

Kapıcı "altın iste" diye fısıldadı. Nöbetçi de,"inci elmas iste"diye dudaklarını kıpırdattı.

Fakat çocuk bunların hiç birine aldırmayarak gür bir sesle:

"Yüce kıralım, sizden iyi bir dayak istiyorum" demesin mi!

Kıral şaşkına döndü ve bu garip çocuğa âdeta çıkışmaya başladı:

"Bu saçma sözleri sözleri bırak da ne istiyorsan onu söyle."

Çocuk yine, "iyi bir dayak"deyince kıral sinirlen-

di. Adamlarına dönüp, "Haydi götürün bu şaşkına sopa çekin" diye emir verdi.

Bu defa çocuk kırala dönüp, "Bu mükâfatı kendim için istemedim. Buraya girebilmek için kapıcıbaşıyla ve nöbetçilerin başıyla şöyle bir anlaşma yaptık. Onların beni içeri bırakmalarına karşılık alacağım hediyenin yarısını onlara verecektim."

Kıral adamlarının gelenden gidenden rüşvet aldıklarını öğrenince küplere bindi ve hemen suçluları cezalandırdı. Sonra çocuğa dönüp:

"Yavrum" dedi, "senin adın ne?"

Çocuk korka korka cevap verdi:

"Ağabeylerim beni aptal diye çağırırlar. Aklım hiç bir şeye ermezdi. Bu yüzden de evden kovdular."

Bu defa kıral:

"Onlar seni anlıyamamışlar, dedi. "Az önce sen büyük bir sınav geçirip çok akıllı bir çocuk olduğunu ispat ettin. Madem ki, altında incide gözün yok, ben de sana çok daha iyi bir şey hediye edeceğim. Bundan böyle ömrün boyunca burada oturup adamlarımı idare edeceksin. Bizim sarayın senin gibi dürüst, akıllı, gözü tok insanlara ihtiyacı var."

EVLİYA ÇELEBİ

Tarihimizde, on büyük ciltlik meşhur seyahatnamesi ile tanınan, Evliya Çelebi adında bir gezgin vardır. Evliya Çelebi, bundan 335 yıl önce saraya girmiş, orada bir haylı kaldıktan sonra, gezilerine başlamıştır. İlk önce, bir çok paşaların yanında imamlık ve müezzinlik ederek bütün Anadoluyu ve Trakyayı dolaşmış, Irak'a Mısıra gitmiş, oradan da İran'a geçmiştir.

Buralardan döndükten sonra, Dördüncü Avcı Mehmet zamanında elçimizle beraber Viyana'ya oradan Almanya, Hollanda, İsveç, Polonya ve Rusya'ya gidip Kırım yolu ile İstanbul'a dönmüştür. Bütün bu yerlerde gördükleriri, duyduklarını on ciltlik büyük bir seyahatname halinde yazmıştır.

Osmanlı imparatorluğunun o zamanki tarihini, coğrafyasını çok iyi anlatan bu büyük ve faydalı eser, edebiyatımızın ilk seyahatnamesi olması bakımından çok değerlidir.

İstanbul'un kenar mahallelerinin birinde, Mehmet ağa adında fakir bir derviş yaşıyordu. Bir gün, bu dervişin nur topu gibi bir oğlu dünyaya geldi. Mahallenin imamı, bu çocuğa Evliya adını verdi. Mehmet ağa, Evliya'nın dünyaya gelişine hiç memnun olmamıştı. Çocuğu görmiye gelen komşularına:

-Ben fakir bir dervişim, bu çocuğu nasıl büyütürüm, diye dert yanıyordu.

Ahpaplarından biri, Mehmet ağayı avutmağa çalıştı:

-Merak etme dervişim. Her çocuk kısmetiyle beraber doğar. Bu dünyada kimse aç kalmaz. Allah büyüktür, belki bu çocuk sana uğur getirir.

Bu sözler Mehmet ağanın yüreğini hafifletti:

-Hakkın var komşum, inşallah dediğin gibi olur, dedi. Aradan yıllar geçti, Evliya yarı aç, yarı tok büyüdü. Beş altı yaşında iken, diğer mahalle arkadaşları gibi köşe kapmaca, kaydırak filan oynamıyor, onların süslü oyuncakları Evliyayı hiç ilgilendirmiyordu. Evliyanın en çok merak ettiği şey, seyahat hikâyeleri dinlemekti. Nerde birisi seyahat hatıralarını anlatsa, hemen yanlarına gider, can kulağı ile dinlerdi.

Yine bir gün, Mısırdan gelen bir adam, babası Mehmet ağaya başından geçenleri an-

latırken, Evliya dayanamayıp:

-Amca, Mısırdaki insanlar kara mıdır, beyaz mıdır? Oraya da burada olduğu gibi kar yağar mı? diye sordu. Fakat adam cevap vermiye kalkmadan, Mehmet ağa kaşlarını çatarak Evliyayı azarladı.

-Sus bire çocuk, Büyük sözüne karışılmaz. Haydi git bahçede oyna, bir daha böyle büyük sözüne karışırsan, seni ayaklarımın altında ezerim, dedi. Evliyanın buna çok canı sıkıldı. Başka bir odaya geçip pencereden denizi seyretmeye başladı. Kendi kendine: "Acaba bu denizlerin ötesindeki insanlar da bizim gibi mi konuşurlar? Oraların evleri, köprüleri, sokakları bizimkinden daha mı güzeldir? Ah ben de bir gezgin olup oralara gidebilsem" diye düşünüyordu. Evliya günlerce bu uzak memleketlerin rüyası ile yaşadı. Her gece yatarken:

-Tanrım, beni bir gezgin yap, diye dua ediyordu.

Nihayet babası, onu bir gün yanına çağırıp:

-Oğlum, sen artık kocaman bir adam oldun. Neredeyse bıyıkların terliyecek. Ben seni bir işe vermek istiyorum. Ne dersin? Diye sordu.

Evliya, hiç sesini çıkarmadı, sadece:

-Nasıl istersen öyle olsun babacığım. Artık sen, oldukça ihtiyarladın. Evde otur, ben çalışır, sana bakarım, dedi.

-Aferin oğlum, sen oldukça zekisin, hem sesin de güzel! Gel seni hafız yapalım. Ben yarın Ayasofya camisinin hafızına gidip seni yanına alması için rica ederim.

İki gün sonra, Mehmet ağa oğlunun elinden tutup, Ayasofya camisinin hafızına götürdü. İhtiyar hafız, Evliyayı küçük bir sınavdan geçirdikten sonra, yanına öğrenci olarak aldı. Evliya, tam yirmi yaşına kadar Kur'an okumak ve ezberlemekle vakit geçirdi. Fakat yine her akşam, gezginlerin toplandığı yerlere gidiyor, uzak memleketlerden gelen bu gezginlerin anlattıkları heycanlı hikâyeleri dinliyerek onlara bir çok şeyler soruyordu. Bir gün, yine Ayasofya camisinde Kur'an okurken Padişah Dördüncü Murat camiyi ziyarete geldi.

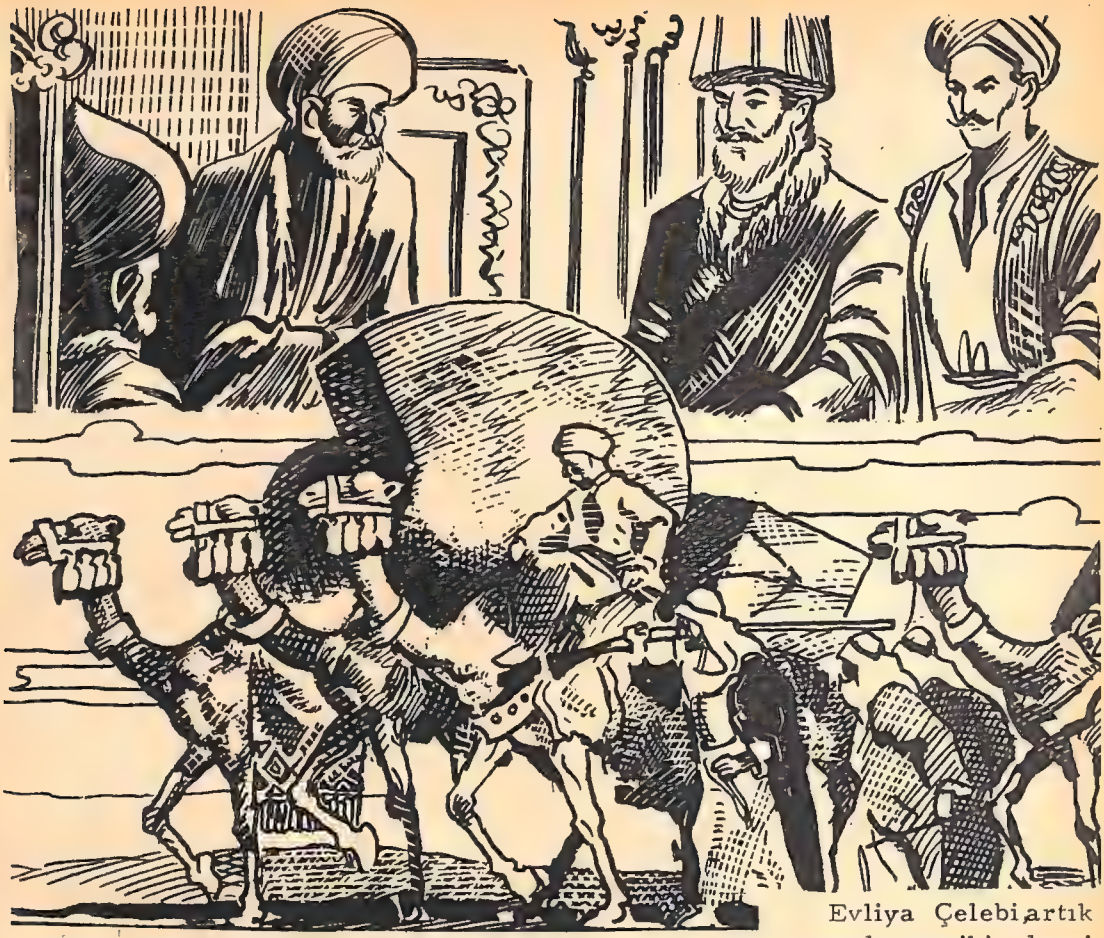

Hemen Padişahlara mahsus altın sırmalı kafesin arkasına oturup, Evliyayı dinlemeye başladı. Evliyanın sesi öyle hoşuna gitti ki, yanındaki silâhtara sordu:

-Bu Kur'an okuyan delikanlı kim?

Silâhtar hemen cevap verdi:

-İhtiyar bir dervişin oğluymuş sultanım. Yirmi yaşında ya var, ya yok, adına Evliya diyorlar.

Padişah biraz durdu, sonra:

-Git bana bu delikanlıyı çağır, diye emir verdi.

Silâhtar hemen Evliyanın yanına gitti ve:

-Sizi Padişah Hazretleri istiyor, dedi.

Evliya, bu sözü duyunca şaşırdı. Derhal silâhtarla beraber Dördüncü Sultan Muradın huzuruna çıktı ve padişahın eteğini öptü, sonra:

-Beni istemişsiniz sultanım dedi. Padişah:

-Sesin pek güzel, çok iyi Kur'an okuyorsun. Senin sarayda terbiye alman lâzım, dedi ve Evliyaya iki avuç dolusu altın ihsan etti, sonra onu alıp beraber saraya götürdü. Evliya Çelebi bundan sonra tamamen sarayın malı oldu.

Evliya Çelebi artık sarayda musiki dersi de almaya başlamıştı. Büyük eğlencelerde şenliklerde şarkılar, gazeller okuyor, Padişahı sesine hayran bırakıyordu. Nihayet Padişah, Evliya Çelebiyi kırk akçe ile sipâhi ocağına kaydettirdi. Fakat Evliya Çelebi, bu vazifeyi hiç sevmedi. O, yabancı memleketlere gidip dolaşmak oraların tarihine ve coğrafyasına dair büyük bir seyahatname yazmak istiyordu. Dördüncü Murat zamanında da bir türlü buna muaffak olamadı. Ancak o öldükten sonra, Sultan İbrahim zamanında ilk gezisine çıktı.

EĞLENCELİ Sayfa

NASIL BAŞA ÇIKACAK

Sertel, o gün çok yaramazlık yapmış, annesini çok üzmüştü. Akşam babası gelip geçenleri görenince, onu yanına cağırdı:

-Bak Sertel, ben böyle haşarı çocuk istemem. Ben, uslu, sözdinler, çalışkan, uyanık, iyi huylu, terbiyeli, nazik, akıllı çocuk istiyorum, dedi. O, hiç istifini bozmadan:

-İyi ama baba... Annem bu kadar çocukla nasıl başa çıkacak?..

●

SENİN DİŞİN

-Dişim ağrıyor..

-Dişçiye git çıkarsın. Benim dişim olsaydı öyle yapardım.

-Senin dişin olsaydı ben de öyle yapardım!

●

-Ağzı o kadar küçük ki, aspirin yutacağı zaman çekicek kullanıyor.

●

Bu balık hangi oltaya takılmış?

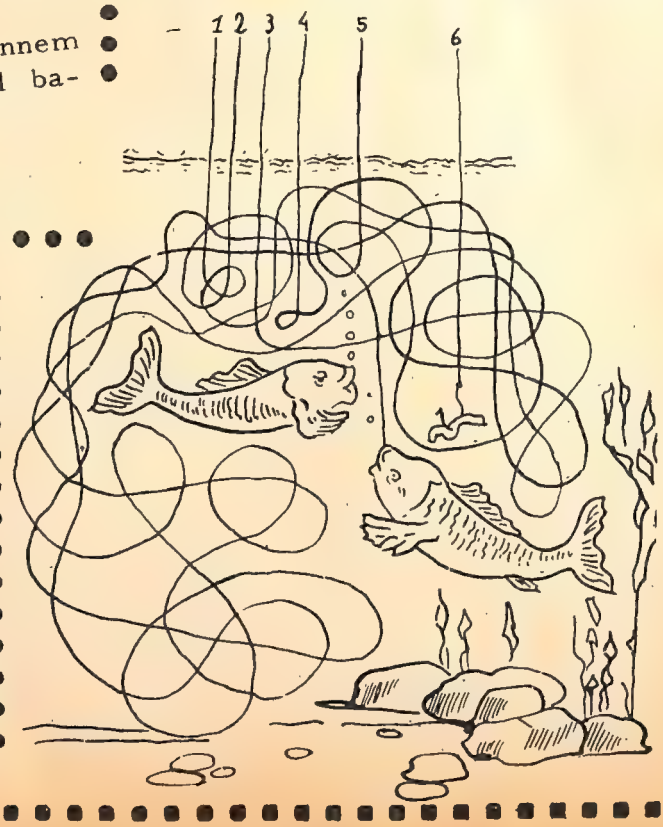

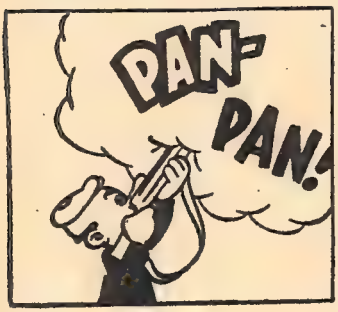

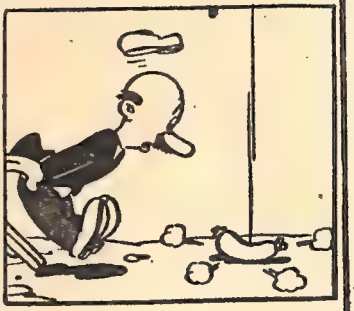

ÖĞRETMEN-ÖĞRENCİ

Öğretmen-Ahmet, ben süt için yazılacak kompozisyon vazifesi iki sahife olacak demedim mi? Sen niçin yarım sahife yazdın?

Ahmet-Biliyorum amaöğretmenim ben süt hulâsası yapmak istedim.

●

AKIL

Baba-Ahmet, sende 6 ceviz olsa, üçünü ben istesem, sende kaç ceviz kalır?

Ahmet,-6 tane kalır.

Baba-Nasıl olur oğlum.. Sendeki 6 cevizin üçünü ben istiyorum.

Ahmet-İstiyorsunuz amma babacığım, ben vermiyorum ki...

●

-O kadar şişmanlamış ki annesi kabakulak olduğunu on beş gün sonra anlamış.

Bu iki resim arasındaki farkı bulunuz.

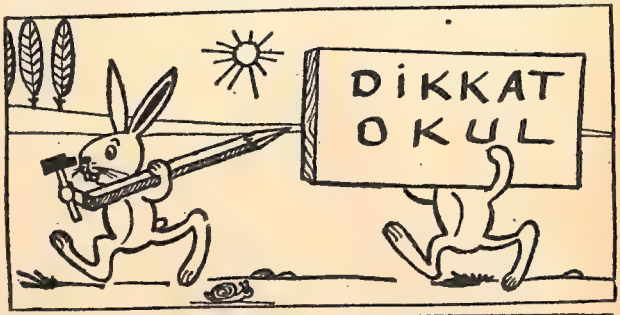

ibibik

KARNIM ÇOK AÇ! BİR MİLYON MUZLU KREMALI PASTA YİYEBİLİRİM!..
İBİBİK LOKANTASI

ARTIK HİÇ AÇ GELEN YOK!.. MÜŞTERİSİZ KALACAĞIM..

BURASI İYİ BİR YER GİBİ... BAKALIM İSTEDİĞİMİZ VAR MI?!..

KOLUMA SOKTUĞUM O DEMİRYOLU ÇİVİLERİNDEN İKİSİNİ ÜÇÜNÜ ÇIKARAYIM İŞE YARAR?!..

ARZUNUZ NEDİR BAYIM?
NE CİNS PASTALARINIZ VAR?

ÇİÇEKLİ, ÜZÜMLÜ, ERİKLİ, VE MUZ KREMALI!..
MUZLU KREMALI VERİN ÇABUK OLSUN!

FAKAT PASTALARI MIZ O KADAR ÇABUK OLMAZ!
ACELE EDİN... KARNIM ÇOK AÇ!

İŞTE!.. TABAĞI DA YEMEĞİN... GELECEK MÜŞTERİLER İÇİN İHTİYACIMIZ VAR!!..
BU PARÇA ÇOK UFAKTI... BİR TANE DAHA VERİN!
OLUR!
VAY! BU KUŞ AMMA PİŞBOĞAZ!
BİR TANE DAHA... HALÂ AÇIM!
BAŞÜSTÜNE!
BÜTÜN BU TATLILARI BİTİRMEK Mİ İSTİYORSUNUZ?!..
DİNLE AHBAP.. GENE PİŞİR... DAHA YİYECEĞİM!
ELLİ PASTADAN SONRA...
BAKAYIM MUTFAKTA DAHA VAR MI?
İYİ FİKİR!
TAM FIRSAT! BU ESKİ PASLI ÇİVİYİ PASTAYA SOKACAĞIM!!..

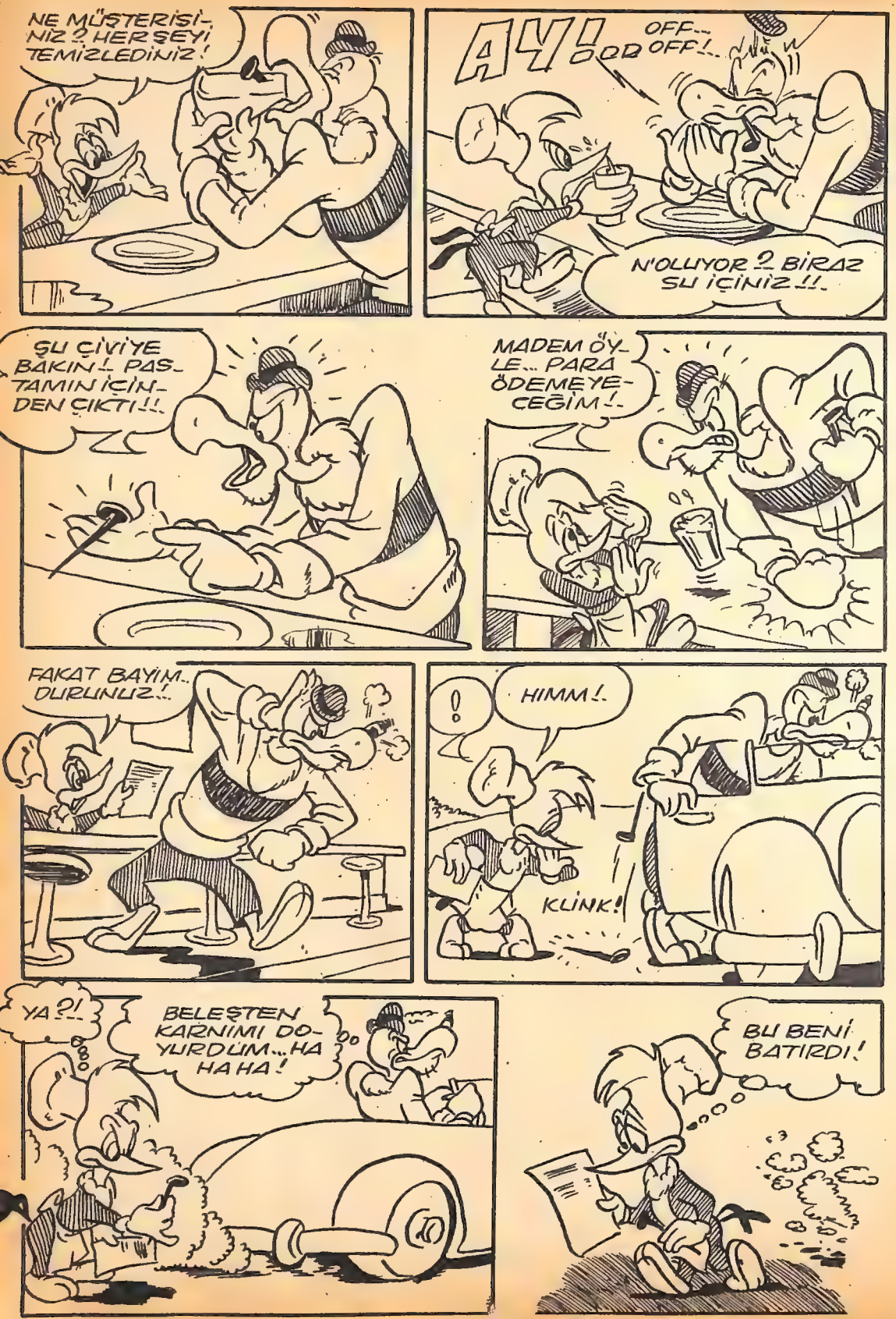
NE MÜŞTERİSİNİZ? HERŞEYİ TEMİZLEDİNİZ!
AY! OOO OFF... OFF!..
N'OLUYOR? BİRAZ SU İÇİNİZ!!
ŞU ÇİVİYE BAKIN!.. PASTAMIN İÇİNDEN ÇIKTI!!
MADEM ÖYLE... PARA ÖDEMEYECEĞİM!..
FAKAT BAYIM.. DURUNUZ!..
HIMM!..
KLİNK!
YA?!..
BELEŞTEN KARNIMI DOYURDUM...HA HA HA!
BU BENİ BATIRDI!

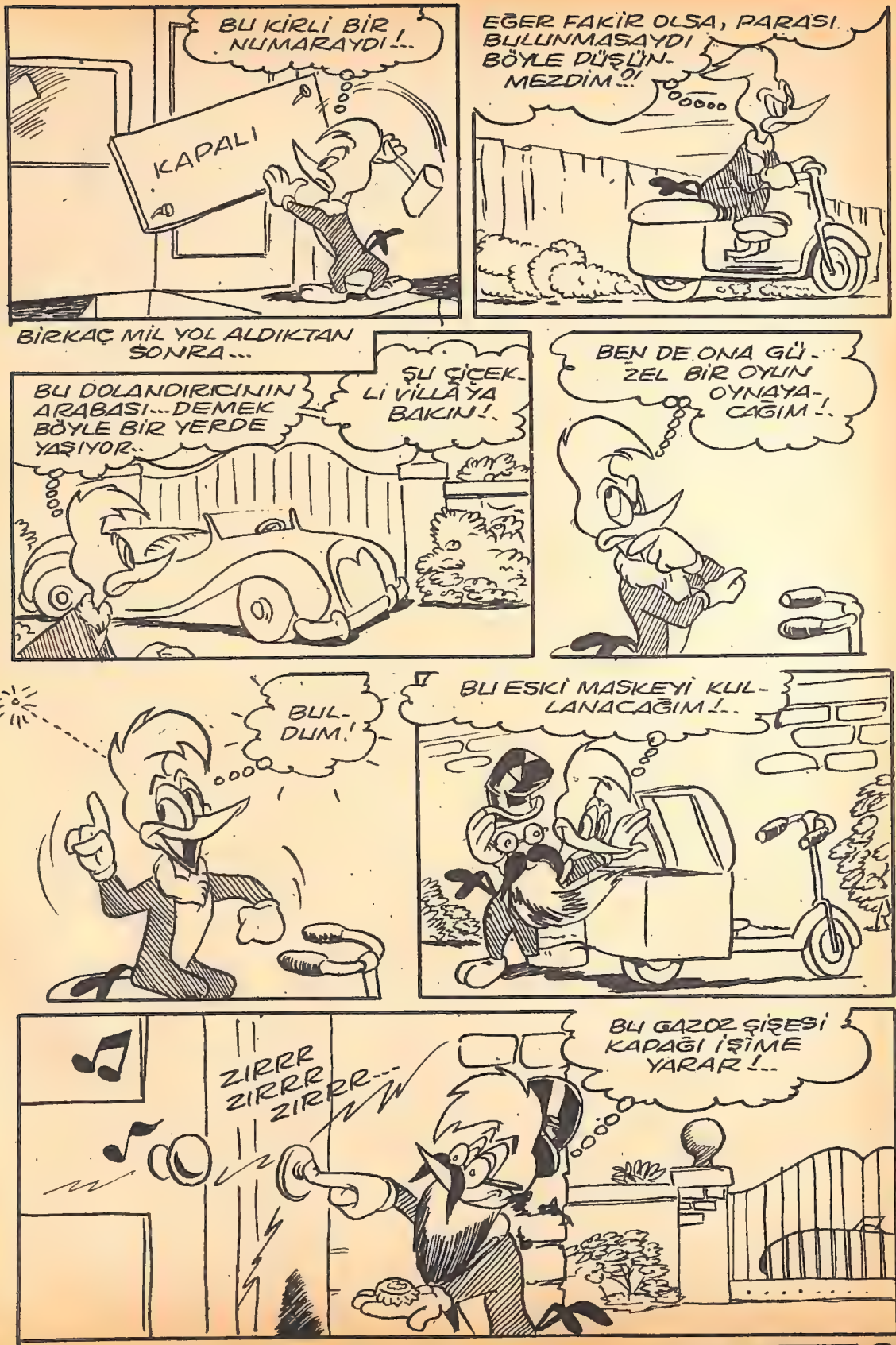
BU KİRLİ BİR NUMARAYDI!..
KAPALI
EĞER FAKİR OLSA, PARASI BULUNMASAYDI BÖYLE DÜŞÜNMEZDİM..?!
BİRKAÇ MİL YOL ALDIKTAN SONRA...
BU DOLANDIRICININ ARABASI...DEMEK BÖYLE BİR YERDE YAŞIYOR..
ŞU ÇİÇEKLİ VİLLAYA BAKIN!.
BEN DE ONA GÜZEL BİR OYUN OYNAYACAĞIM!.
BULDUM!
BU ESKİ MASKEYİ KULLANACAĞIM!..
ZIRRR ZIRRR ZIRRR--
BU GAZOZ ŞİŞESİ KAPAĞI İŞİME YARAR!..

NE VAR?
BEN SİVİL POLİSİM!
SİVİL POLİS... KÖTÜ BİR ŞEY Mİ YAPTIM?
ÇOK KÖTÜ!
BU ÇİÇEKLERİ KANUNA AYKIRI YETİŞTİRDİĞİNİZİ BİLMİYOR MUSUNUZ?
YOK, HAYIR!
KANUNU BİLMEMEK MAZERET DEĞİLDİR... 30 LİRA VERİRSENİZ OLAYI KAPATIRIZ?!
BUYRUN.. GÖRMEMİŞ OLUN!
EH!.. MESELE KAPANDI... YOKSA PATIRTI ÇIKACAKTI...
HA! HA! OLDU MU YA?!
GÜMM!
VER O PARAYI GERİ!.. DALAVERECİ... BAS GİT!
UHH!
UÇ DIŞARI!
KÜT!

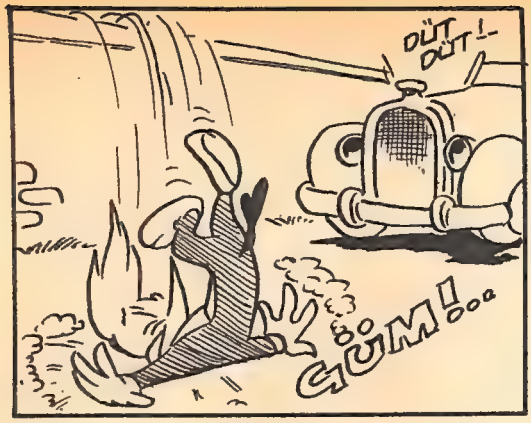
DÜT DÜT!-
GÜM!...

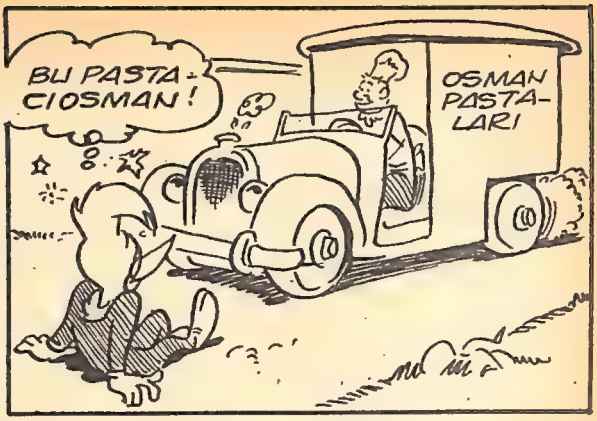
BU PASTACI OSMAN!
OSMAN PASTALARI

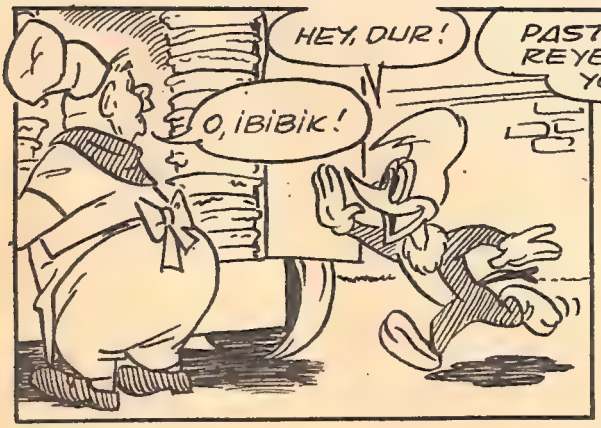
HEY, DUR!
O, İBİBİK!

PASTALARI NEREYE GÖTÜRÜYORSUN?
BAY AKBABAYA... EN İYİ MÜŞTERİLERİMDEN BİRİDİR!

HER GÜN BİR DÜZİNE MUZLU KREMALI PASTA ALIR.
ONLARI ALMADAN YAŞAYAMAZ HA?!

PARAM OLSAYDI YAPACAĞIMI BİLİRDİM!?

KAPININ ALTINDA BİR TELGRAF VAR GİBİ?!
İBİBİK

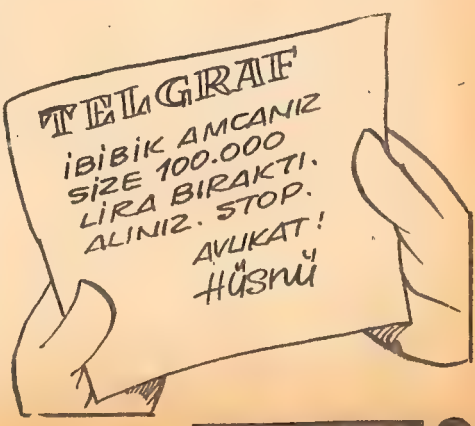
TELGRAF
İBİBİK AMCANIZ SİZE 100.000 LİRA BIRAKTI. ALINIZ. STOP.
AVUKAT! HÜSNÜ

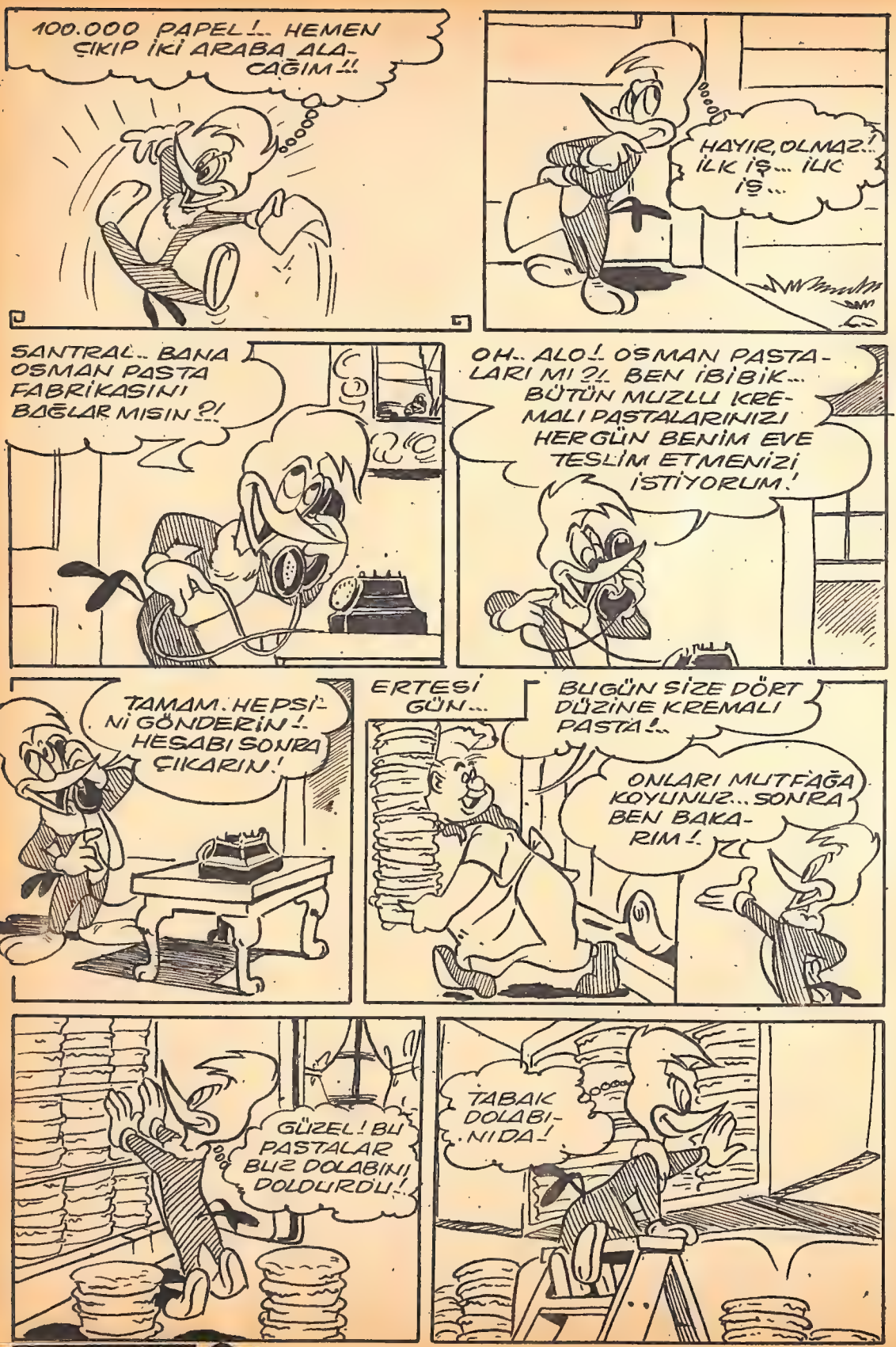
100.000 PAPEL!.. HEMEN ÇIKIP İKİ ARABA ALACAĞIM!!
HAYIR, OLMAZ!.. İLK İŞ... İLK İŞ...
SANTRAL.. BANA OSMAN PASTA FABRİKASINI BAĞLAR MISIN?!
OH.. ALO!. OSMAN PASTALARI MI?! BEN İBİBİK.. BÜTÜN MUZLU KREMALI PASTALARINIZI HERGÜN BENİM EVE TESLİM ETMENİZİ İSTİYORUM.!
TAMAM. HEPSİNİ GÖNDERİN!. HESABI SONRA ÇIKARIN!
ERTESİ GÜN...
BUGÜN SİZE DÖRT DÜZİNE KREMALI PASTA!..
ONLARI MUTFAĞA KOYUNUZ.. SONRA BEN BAKARIM!.
GÜZEL! BU PASTALAR BUZ DOLABINI DOLDURDU!
TABAK DOLABINDA!

İKİ HAFTA VE 5246 PASTA SONRA...
ALTI DÜZİNE DAHA... HEPSİNİ VERELİM Mİ ?!
İÇERİ KOYUN YOLSANDIĞINA YERLEŞTİRECEĞİM !
İBİBİK
HER YER DOLDU... HESABI HAYLİ TUTACAK !
BİRAZ SONRA YOLDA...
OSMAN PASTALARI
HEY, PASTACI DUR !
SON İKİ HAFTADIR NİÇİN BENİM MUZLU PASTA SİPARİŞLERİMİ GETİRMİYORSUN ?
ÇÜNKÜ SEBEBİ ŞU...
... BU CADDEDEKİ ZENGİN BİR ADAM HEPSİNİ SATIN ALIYOR... BANA KARŞILIĞINDA BONO VERİYOR !
HIMM... ADI NEDİR ONUN ?!
ADI İBİBİK !
HIMM... ADI İBİBİK HA ?!
KURNAZ GEÇİNİYOR HA... AMA BENİM KADAR OLAMAZ !
ÖNCE ELBİSEMİ YIRTIK PIRTIK HALE GETİREYİM...

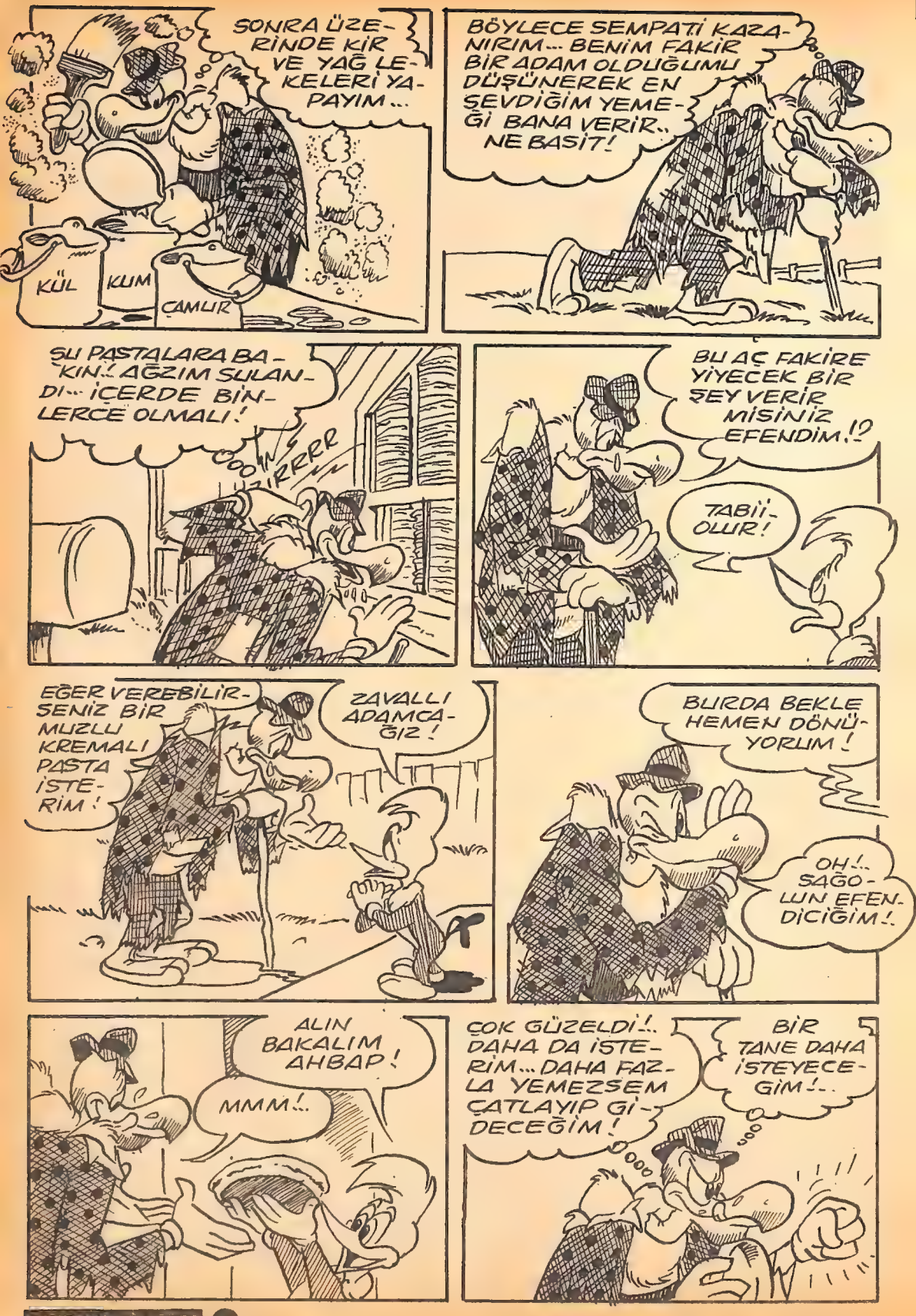
SONRA ÜZERİNDE KİR VE YAĞ LEKELERİ YAPAYIM...
KÜL
KUM
ÇAMUR
BÖYLECE SEMPATİ KAZANIRIM... BENİM FAKİR BİR ADAM OLDUĞUMU DÜŞÜNEREK EN SEVDİĞİM YEMEĞİ BANA VERİR.. NE BASİT!
ŞU PASTALARA BAKIN! AĞZIM SULANDI... İÇERDE BİNLERCE OLMALI!
GRRRR
BU AÇ FAKİRE YİYECEK BİR ŞEY VERİR MİSİNİZ EFENDİM!?
TABİİ- OLUR!
EĞER VEREBİLİRSENİZ BİR MUZLU KREMALI PASTA İSTERİM!
ZAVALLI ADAMCAĞIZ!
BURDA BEKLE HEMEN DÖNÜYORUM!
OH!.. SAĞOLUN EFENDİCİĞİM!.
ALIN BAKALIM AHBAP!
MMM!..
ÇOK GÜZELDİ!.. DAHA DA İSTERİM... DAHA FAZLA YEMEZSEM ÇATLAYIP GİDECEĞİM!
BİR TANE DAHA İSTEYECEĞİM!..

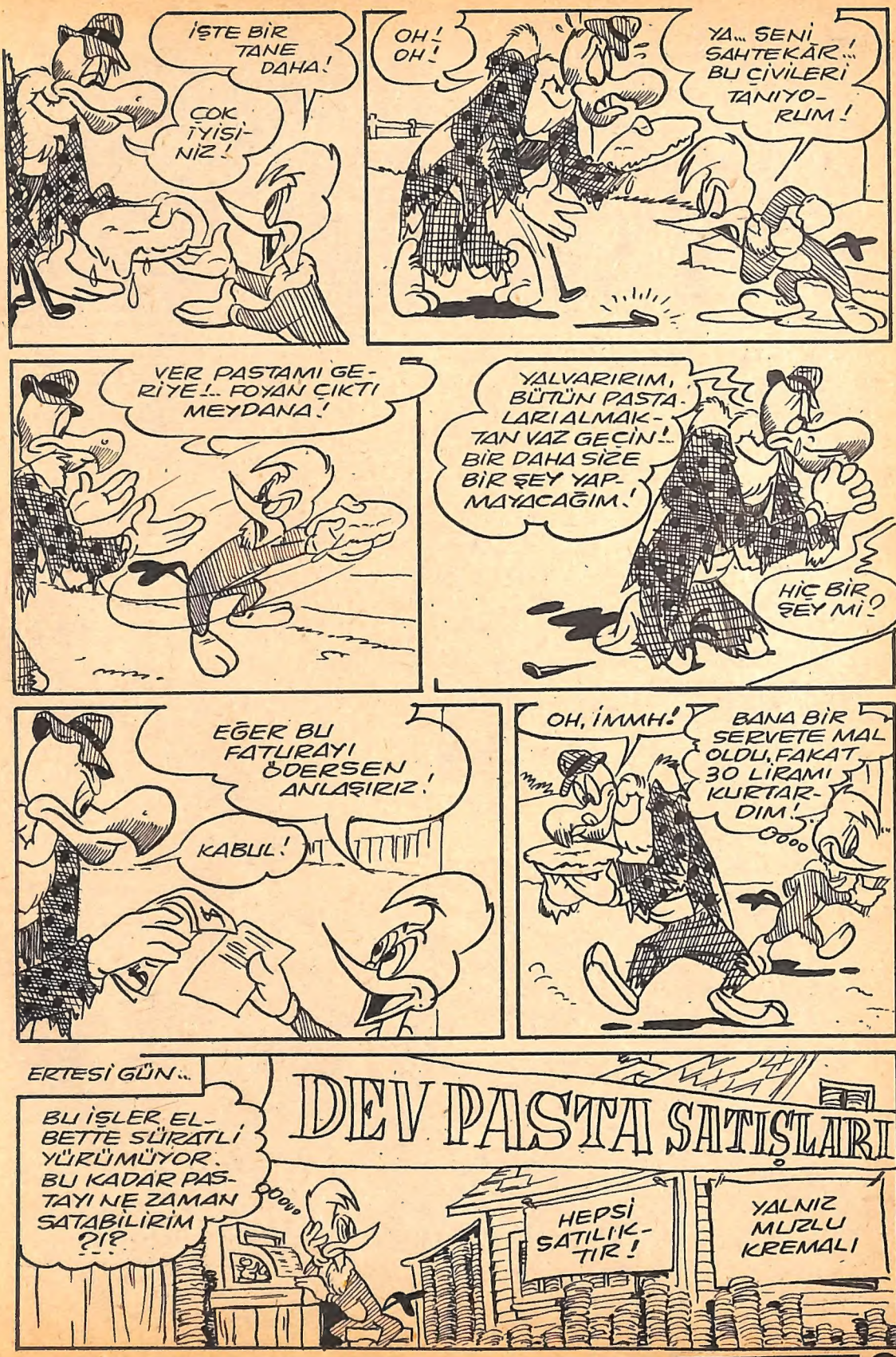
İŞTE BİR TANE DAHA!
ÇOK İYİSİNİZ!
OH! OH!
YA... SENİ SAHTEKÂR! BU ÇİVİLERİ TANIYORUM!
VER PASTAMI GERİYE!.. FOYAN ÇIKTI MEYDANA!
YALVARIRIM, BÜTÜN PASTALARI ALMAKTAN VAZ GEÇİN!.. BİR DAHA SİZE BİR ŞEY YAPMAYACAĞIM!
HİÇ BİR ŞEY Mİ?
EĞER BU FATURAYI ÖDERSEN ANLAŞIRIZ!
KABUL!
OH, İMMH!
BANA BİR SERVETE MAL OLDU, FAKAT 30 LİRAMI KURTARDIM!
ERTESİ GÜN..
BU İŞLER ELBETTE SÜRATLİ YÜRÜMÜYOR. BU KADAR PASTAYI NE ZAMAN SATABİLİRİM ?!?
DEV PASTA SATIŞLARI
HEPSİ SATILIKTIR!
YALNIZ MUZLU KREMALI

AKILLI TAVŞAN

Ayı ile tavşan birbirlerine komşuydular. Beraberce güzel güzel geçiniyorlardı. Bayan tavşan, yavruları büyümeğe başlayınca, onlara yiyecek yetiştirmek için daha büyük yer ekip, daha çok ürün almak istedi. Komşusu ayıya giderek:

-Tarlanı bir yıl için bana kiraya verir misin, diye sordu.

-Olur kardeşim, seni bunca zamandır tanırım, hatırın kırmak istemem.

-Peki ne kadar kira istiyorsun?

Ayı çok aç gözlü bir hayvandı. Tavşandan kira istese çok para vermiyeceğini biliyordu. Hem de bu işten kârlı çıkmayı aklına koymuştu.

-Ben senden para almam, ayıp olur, dedi. Senin daha hoşuna gidecek bir teklifim var. Tarlanın kirasına karşılık olarak beni ürününe ortak etmelisin.

-Kabul ürünün ne kadarını istiyorsun?

-Yetiştireceğin bitkilerin yalnız üst kısmını.

Böylece anlaştılar. Tavşan kısa zamanda tarlasını sürüp ekti. Yaz gelince tarladan ürünü kaldıracağı zaman ayıyı çağırdı.

-Bak ayı kardeş, dedi. Patateslerimiz çok güzel oldu. Yeşil yaprakları çok büyük. Sen onları istiyordun değil mi? Pazarlığımız öyleydi. Yapraklarla sapları götür de toprağın altından patateslerimi çıkarayım.

Bu sözleri duyunca ayının çok canı sıkıldı. Tavşanın kurnaz davranıp tarlaya patates ekeceği hiç hatırına gelmemişti.

Tavşan ikinci bir yıl için tarlayı tekrar kiralamak istedi. Ayı bu sefer açıkgöz davranmak niyetindeydi.

-Kira olarak ürünün alt kısmını istiyorum, dedi. Üstü senin olsun.

Tavşan biraz düşündükten sonra bu şartı da kabul etti.

Hasat zamanı ayı tarlaya gidince yaptığı pazarlıkta bu sefer de kârlı çıkmadığını anladı. Tavşan tarlaya buğday ekmişti. Başakları kendisi aldı, sapları ayıya verdi.

Ayı öfkesinden deliye dönmüştü.

-Sen bu yıl gününü görürsün, diye söyleniyordu. Ürünün hem altını, hem üstünü alacağım. Ortada nasıl olsa bir şey bulunmaz.

Kurnaz tavşan üçüncü yıl da ayıyı aldattı. Tarlaya ne ekti biliyor musunuz? Mısır... Bunun en üstü yaprak, en altı saptı. Yalnız ortada bulunan mısır koçanları tavşanın payına düşmüştü.

EĞLENCELİ SAYFA

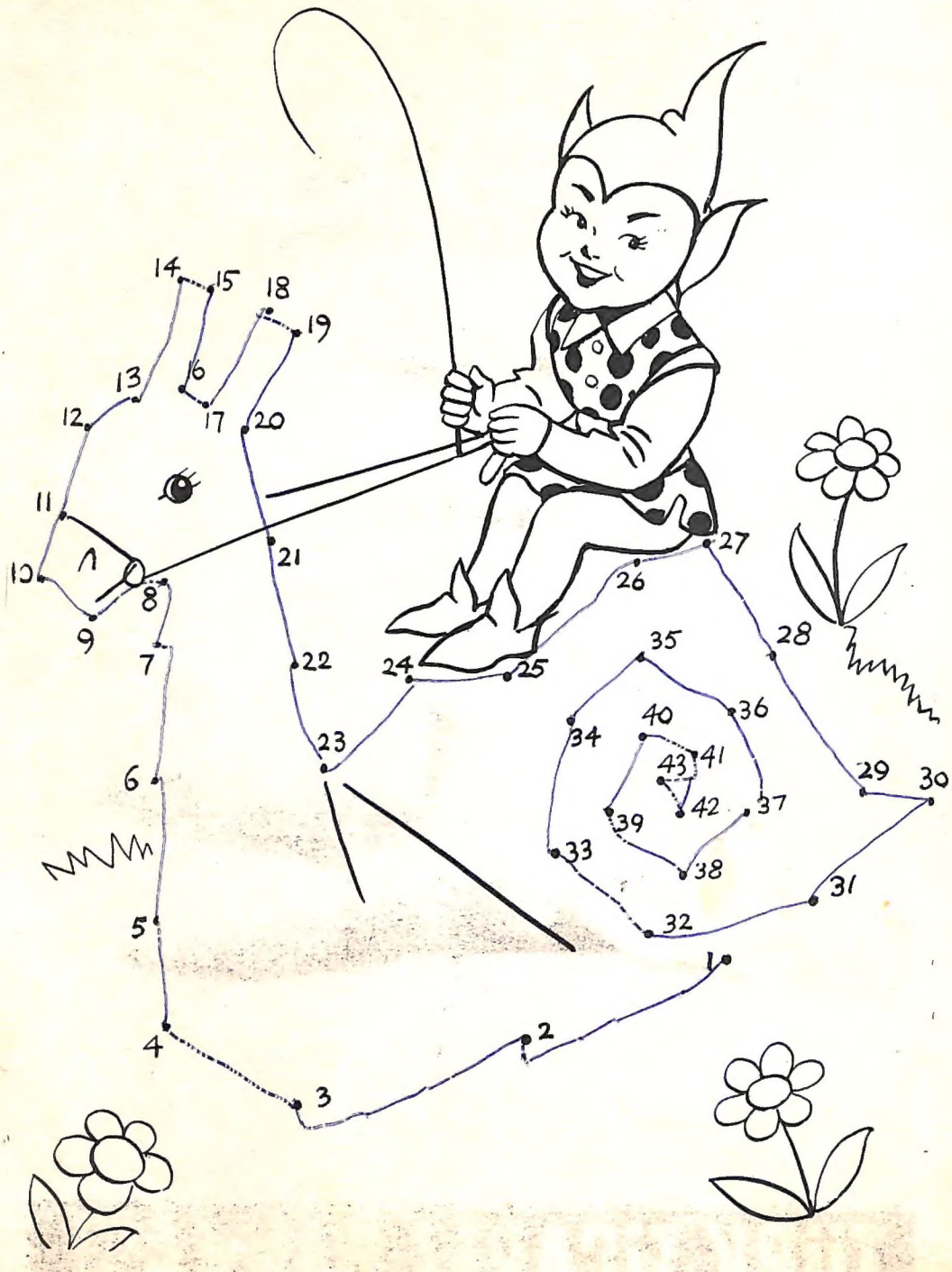

Sayıları birleştiriniz, sonra çıkan şekli renkli kalemlerinizle boyayınız.

TASARRUF KÜÇÜK
YAŞTA BAŞLAR

TÜRK TİCARET BANKASI